

Apellandi nõuded

- tühistada Euroopa Liidu Üldkohtu 10. oktoobri 2012. aasta otsus kohtuasjas T-150/09: Ningbo Yonghong Fasteners Co., Ltd. vs. nõukogu, millega Üldkohus jättis rahuldamata nõude tühistada nõukogu 26. jaanuari 2009. aasta määrus (EÜ) nr 91/2009 ⁽¹⁾, millega kehtestatakse lõplik dumpinguvastane tollimaks teatavate Hiina Rahvavabariigist pärit rauast või terasest kinnitusdetailide impordi suhtes;
- tühistada apellanti puudutavas osas nõukogu 26. jaanuari 2009. aasta määrus (EÜ) nr 91/2009, millega kehtestatakse lõplik dumpinguvastane tollimaks teatavate Hiina Rahvavabariigist pärit rauast või terasest kinnitusdetailide impordi suhtes; ja
- mõista apellandi kulud käesolevas apellatsioonkaebuses ja Üldkohtu menetluse kulud kohtuasjas T-150/09 välja Euroopa Liidu Nõukogult.

Väited ja peamised argumendid

Apellant väidab, et Üldkohtu poolt nende väidete suhtes võetud seisukohtades, mille apellant Üldkohtule esitas, on mitmeid õigusnormi rikkumisi ja tõendeid on moonutatud. Seetõttu palub apellant vaidlustatud kohtuotsuse tühistamist. Lisaks leiab apellant, et esimese väite põhjenduseks esitatud faktid on piisavalt tõendatud, mis tõttu saab Euroopa Kohus selles osas otsuse teha. Apellant vaidlustab Üldkohtu seisukohad (hagi) esimese väite kohta apellatsioonkaebuse kolme põhjenduse alusel.

Esiteks, kuna vaidlustatud kohtuotsuses toodi sisse „ainsa tõenäolise oletuse” kriteerium, mille tõttu nõukogu 22. detsembri 1995. aasta määruse (EÜ) nr 384/96 ⁽²⁾ kaitse kohta dumpinguhinnaga impordi eest riikidest, mis ei ole Euroopa Ühenduse liikmed (edaspidi „algmäärus”), artikli 2 lõike 7 punktis c toodud kolmekuuline tähtaeg väidetavalt ei kohaldu, siis muudab see kohtuotsus selle kolmekuulise tähtaja olematuks. Järelikult on algmääruse artikli 2 lõike 7 punkti c teist lõiku õiguslikult valisti tõlgendatud, kuna kohtul ei ole õigust tõlgendada nii, et see muudab sätted või punktid täielikult kasutuks.

Teiseks kasutati vaidlustatud kohtuotsuses, analüüsides rikkumise tagajärgede ja menetlustähtaja kooskõla, vale kriteeriumit, pannes apellandile liiga suure tõendamiskoormise. Kui Üldkohus oleks kasutanud õiget kriteeriumit, mille Euroopa Kohus on varasemates kohtuotsustes kehtestanud, oleks ta jõudnud seisukohale, et menetlustähtajast kinnipidamata jätmise õigustas vaidlusaluse määruse tühistamist.

Lõpuks moonutas Üldkohus oma järeldustele jõudmisel tõendeid ja fakte.

⁽¹⁾ ELT L 29, lk 1.

⁽²⁾ EÜT L 56, lk 1.

Jean-François Giordano 31. detsembril 2012 esitatud apellatsioonkaebus Üldkohtu (viies koda) 7. novembri 2012. aasta otsuse peale kohtuasjas T-114/11: Giordano versus komisjon

(Kohtuasi C-611/12 P)

(2013/C 71/15)

Kohtumenetluse keel: prantsuse

Pooled

Apellant: Jean-François Giordano (esindajad: advokaadid D. Rigeade ja A. Scheuer)

Teine menetlusosaline: Euroopa Komisjon

Apellandi nõuded

- tühistada Euroopa Liidu Üldkohtu 7. novembri 2012. aasta otsus T-114/11.

Sellest tulenevalt:

- tuvastada, et Euroopa Ühenduste Komisjoni 12. juuni 2008. aasta ⁽¹⁾ määruse (EÜ) nr 530/2008 vastuvõtmine tekitas Jean-François Giordanole kahju;

- mõista komisjonilt Jean-François Giordano kasuks välja viiesaja neljakümne kahe tuhande viiesaja üheksakümne nelja euro (542 594 EUR) suurune kahjuhüvitis koos seadusjärgse intressiga ja nimetatud intressi kapitaliseerimisega;

- mõista kõik kulud välja komisjonilt.

Väited ja peamised argumendid

Apellant esitab oma apellatsioonkaebuse põhjenduseks kuus väidet.

Ta väidab esiteks, et Üldkohus tegi vea, kui ta leidis, et apellandi kahju ei ole tegelik ja kindel, kuigi kalapüügi enneaegne

lõpetamine tekitab kahju, mis väljub kadumaläinud võimaluses püüda oma kvoodi piires.

Teiseks leiab apellant, et Üldkohus eiras määruse (EÜ) nr 2371/2002⁽²⁾ artikli 7 lõiget 1 ja tegi ilmse hindamisvea. Eespool viidatud artikkel 7 lubab komisjonil erakorralisi meetmeid võtta vaid juhul, kui vee-elusressursside säilimist ähvardab tõsine ja oht. Komisjon ei tõenda aga, et 2008. aasta hariliku tuuni püügil oleks püütud rohkem, kui kvoot ette näeb.

Kolmandaks tõi määruse (EÜ) nr 530/2008 vastuvõtmine kaasa piirangu apellandi tegevusele, mistõttu on rikutud põhiõiguste harta artikli 15 lõiget 1, mis näeb ette, et igapäev on õigus teha tööd ja tegutseda vabalt valitud või vastuvõetaval kutsealal.

Neljandaks rikub määruse (EÜ) nr 530/2008, mis keelab hariliku tuuni püügi alates 16. juunist 2008, vastuvõtmine õiguskindluse põhimõtet, kuigi õigusnormid pidid olema õigussubjekti jaoks selged ja püsivad.

Viiendaks rikub määruse (EÜ) nr 530/2008 vastuvõtmine õiguspärase ootuse põhimõtet. Apellandi sõnul peab õigussubjektil olema võetud kohustuste suhtes piisav kindlus. Kuna algselt oli hariliku tuuni püük Prantsusmaal lubatud kuni 2008. aasta 30. juunini, siis oli apellandil õiguspärane ootus jätkata oma püügitegevust kuni selle kuupäevani.

Viimaseks eirati määruse (EÜ) nr 530/2008 vastuvõtmisega apellandi omandiõigust, mida aga kaitseb EIÖK esimese lisaprotokoll artikli 1. Kuna püütav harilik tuun on vara selle artikli tähenduses, tekitab kalapüügi enneaegne lõpetamine apellandile olulise majandusliku kahju ja jätab ta ilma virtuaalsest nõudest.

⁽¹⁾ Komisjoni 12. juuni 2008. aasta määrus (EÜ) nr 530/2008, millega kehtestatakse erakorralised meetmed Atlandi ookeani ida pool 45 läänepikkust ja Vahemeres harilikku tuuni püüdvate seinerite suhtes (ELT L 155, lk 9).

⁽²⁾ Nõukogu 20. detsembri 2002. aasta määrus (EÜ) nr 2371/2002 ühisele kalanduspoliitikale vastava kalavarude kaitse ja säästva kasutamise kohta (EÜT L 358, lk 59; ELT eriväljaanne 04/05, lk 460).

Ballast Nedam NV 21. detsembril 2012 esitatud apellatsioonkaebus Üldkohtu (kuues koda) 27. septembri 2012. aasta otsuse peale kohtuasjas T-361/06: Ballast Nedam versus komisjon

(Kohtuasi C-612/12 P)

(2013/C 71/16)

Kohtumenetluse keel: hollandi

Pooled

Apellant: Ballast Nedam NV (esindajad: advokaadid A. R. Bosman ja E. Oude Elferink)

Teine menetlusosaline: Euroopa Komisjon

Apellandi nõuded

— tühistada täielikult või osaliselt Üldkohtu otsus nagu see on sõnastatud vaidlustatud kohtuotsuse resolutsioonis.

— juhul kui apellatsioonkaebus rahuldatakse:

— rahuldada täielikult või osaliselt Ballast Nedami esimeses kohtuastmes esitatud nõuded;

— mõista mõlema astme kohtukulud välja komisjonilt.

Väited ja peamised argumendid

Ballast Nedam esitab apellatsioonkaebuse põhjendamiseks kaks väidet.

Esimeses väites kinnitab Ballast Nedam, et Üldkohus on rikkunud määruse nr 1/2003⁽¹⁾ artikli 27 lõiget 1, jättes (osaliselt) tühistamata komisjoni (...) otsuse⁽²⁾ osas, milles selle adressaadiks oli Ballast Nedam. Üldkohus jättis arvesse võtmata asjaolu, et antud asjas ei vastanud 18. oktoobri 2004. aasta vastuväiteteatis liidu õiguses kehtestatud nõuetele.

Selle argumendi põhjendamiseks väidab Ballast Nedam esiteks, et Üldkohus küll tunnistas vaidlustatud kohtuotsuses, et vastuväiteteatis ei olnud ühes olulises küsimuses selge, kuid ei järeldanud sellest, et komisjon ei ole taganud kaitseõigusi.

Teiseks, Ballast Nedam kritiseerib Üldkohtu hinnangut, mille kohaselt esitas komisjon vastuväiteteatises piisavaid tõendeid, et mõista, millistele faktidele ja asjaoludele ta rikkumise olemasolu väite põhjendamiseks tugines, ning täpsustas ühemõtteliselt need juriidilised isikud, kellele võidakse trahve määrata. Ballast Nedamit puudutavas osas tugineb see hinnang neid nõudeid puudutava Euroopa Kohtu praktika ebaõigele